

# La càrrega del treball de cures i la conciliació

**Un article de Nuria Marín García, regidora de Polítiques de Gènere de Terrassa,  
publicat a El Món el 29 de juny de 2020**

Un dels factors que ha tingut i encara té més impacte sobre la salut de les dones en la crisi de la covid-19 és la càrrega del treball de cures, juntament amb la dificultat de conciliació de la vida familiar i laboral. A escala mundial, el 75% del treball de cures sense remuneració el fan les dones, i la situació de confinament n'ha doblat i triplicat la càrrega, augmentant les desigualtats ja existents en el repartiment de les tasques a la llar. A tot això s'hi ha afegit el tancament de centres educatius i altres centres residencials, que ha sumat una altra càrrega a les tasques domèstiques: la cura de les criatures a casa i de les persones grans convivents.

En la desescalada, les famílies han topat amb la dificultat de conciliar. Les mares i els pares han de fer malabarismes per treballar amb les criatures confinades a casa (infants i adolescents), i no han pogut comptar amb l'ajuda d'àvies i avis que, per la seva edat, són un col·lectiu vulnerable. Alhora, ara encaren un estiu incert, amb molts dubtes entorn de l'organització de casals i colònies. La conciliació de la vida familiar i laboral, reivindicada des de molt abans de la crisi, esdevé ara una qüestió de primera necessitat.

Les famílies han hagut de reestructurar el seu funcionament, pactar flexibilitat i nous horaris amb les empreses o teletreballar els vespres, les nits i els caps de setmana. Aquesta dificultat ha impactat més sobre les dones, que de forma habitual ja doblen la seva jornada amb una feina remunerada i el treball a casa. Les famílies monomarentals i les dones que treballen en l'economia submergida, amb el risc afegit de perdre la feina, són especialment vulnerables. Enmig d'aquest escenari, apareix un debat entorn del teletreball: malgrat els esforços d'empreses i famílies per disposar de les tecnologies que possibiliten el treball a distància, en moltes llars no hi ha les condicions adequades: la pèrdua de l'espai personal i la manca de sostenibilitat en el temps, són factors afegits a les conseqüències psicològiques que pot comportar el teletreball en aquesta situació.

L'estrès pel teletreball pot provocar tensions a la parella i a la família, fins i tot en alguns casos un augment de l'agressivitat i la violència masclista. Des de la Regidoria de Polítiques de Gènere posem l'atenció a potenciar el repartiment equitatiu de la càrrega de les cures i les tasques domèstiques entre homes i dones apel·lant a la corresponsabilitat i garantim que els serveis i els recursos per a les dones que pateixen violència masclista siguin considerats essencials i estiguin a la seva disposició. La crisi sanitària i econòmica associada a la covid-19 posa en evidència la gran importància del treball de cures i la sostenibilitat de la vida.

Aquests són els arguments principals de l'ecofeminisme, el tema central de la nostra campanya del 8 de Març - Dia Internacional de les Dones 2020, interrompuda enguany per la irrupció de la pandèmia. Obviar la importància que tenen les cures suposa un cost altíssim per a la vida i l'autonomia de les persones, i es fa necessari un replantejament perquè siguin una responsabilitat assumides pel conjunt de la societat i no només per les dones.

Per aquest motiu, considerem que les polítiques de desconfinament i de recuperació en la crisi sanitària i socioeconòmica, han d'incorporar la perspectiva de gènere des del seu plantejament inicial.